

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **I. P.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. j. CPR-27182-2/ČJ-2015-930310-V237, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2016, č. j. 4 A 2/2016-25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též *„správní orgán I. stupně“*) při kontrolní akci zjistila, že žalobce dne 9. 7. 2015 vykonával výdělečnou činnost – prováděl železářské práce na adrese Praha 3, Olšanská, stavba Residence Garden Towers, aniž by měl platné povolení k zaměstnání nebo jiný doklad, který by jej k takové činnosti opravňoval. Rovněž zjistila, že žalobce od 7. 5. 2015 pozbyl oprávnění k pobytu na území členských států Evropské unie. Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2015, č. j. KRPA-283199-16/ČJ-2015-000022 proto žalobci uložila podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky správní vyhoštění na dobu 2 roků. Doba,

po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky od doby, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu. Doba vycestování byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015, č. j. CPR-27182-2/ČJ-2015-930310-V237 odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze (dále jen *„městský soud“*) žalobu proti žalovanému rozhodnutí zamítl rozsudkem z 25. 2. 2016, č. j. 4 A 2/2016 – 25. Ze správního spisu zjistil, že žalobce ke dni kontroly na pracovišti pobýval na území bez povolení k pobytu a bez povolení k výkonu zaměstnání. Dospěl proto k závěru, že v případě žalobce byly naplněny obě skutkové podstaty, které byly důvodem správního vyhoštění. K namítaným procesním pochybením žalovaného přitom podle městského soudu nedošlo.

I. Kasační stížnost

Žalobce podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též *„s. ř. s.“*).

Konkrétně namítal, že mu ve správním řízení nebyl zajištěn prostředník a tlumočník podle § 16 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Uvedl, že sice není zcela neslyšící osobou, nicméně má problémy se sluchem a používá naslouchadlo. Podle něj je potřeba prostředníka a tlumočníka posílena i tím, že jako cizí státní příslušník neovládá český jazyk natolik, aby předmětný úkon zvládl. V jeho případě bylo tedy zcela nezbytné, aby nalézací správní orgán přizval prostředníka a tlumočníka, neboť stěžovatel si mohl nesprávně vyložit položené otázky nejenom proto, že je špatně slyšel, ale i proto, že je špatně pochopil. Většinu důkazů proto považuje za nepoužitelné (např. protokol o podání vysvětlení sepsaný s A. S., protokol o výslechu stěžovatele).

Podle stěžovatele měl správní orgán jen minimální možnost zjistit a ověřit rozhodné skutkové okolnosti, neboť samotné nalézací řízení trvalo pouze několik hodin. Již v žalobě namítal, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá předpojatost žalovaného a předem vytvořený závěr o vině stěžovatele, neboť podezření z výkonu nelegálního zaměstnání vzniklo již v době realizované kontroly na pracovišti. Dle jeho názoru je závěr žalovaného o tom, že ze spisu vyplývají skutečnosti prokazující důvody pro uložení správního vyhoštění, nepřezkoumatelný. V rozhodnutí např. absentuje úvaha o tom, které z těchto podkladů výkon nelegálního zaměstnání prokazují.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na závěrech žalovaného rozhodnutí a odkázal toliko na spisový materiál.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel rozsudek městského soudu sice formálně napadl z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., podle obsahu vznesených námitek však v podstatě uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v namítané nepřezkoumatelnosti

pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů správního rozhodnutí, pro kterou měl krajský soud toto rozhodnutí zrušit.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, nelze – li z výroku rozhodnutí zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně takové, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Od účinnosti zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se takové rozhodnutí považuje dokonce za nicotné (§ 77 odst. 2 správního řádu) Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

Nejvyšší správní soud je ve shodě s názorem městského soudu toho názoru, že žalované správní rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Řízení u správního orgánu I. stupně a odvolací řízení tvoří jeden celek. Přestože žalované rozhodnutí neobsahuje ve svém odůvodnění výčet podkladů nezbytných pro rozhodnutí o správním vyhoštění, je dostačující, pokud z něj zřejmé, že žalovaný vycházel z podkladů, které k věci shromáždil již v nalézacím řízení správní orgán I. stupně, a pokud tyto podklady obsahuje rovněž správní spis.

Relevantními podklady pro rozhodnutí ve věci jsou tedy úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 7. 2015, č. j. KRPA-283199/ČJ-2015-000022 o okolnostech kontroly na místě prováděné stavby Residence Garden Towers, výstupy lustrace osoby v informačním rejstříku cizinců ze dne 9. 7. 2015, fotokopie cestovního dokladu s vyznačeným štítkem č. X o povolení k dlouhodobému pobytu do 31. 12. 2014, protokol o vyjádření stěžovatele z 9. 7. 2015, protokol o podání vysvětlení A. S. ze dne 9. 7. 2015, výpis z docházky na místě stavby, dožádání o možnosti vycestování stěžovatele do domovského státu ze dne 9. 7. 2015, smlouva o dílo o provedení stavebních a montážních prací od 2. 1. 2015 na místě Residence Garden Towers mezi objednatelem J.D.Š.Group s.r.o. a zhotovitelem MP PIDPLEŠA V PRAZE, s. r. o., rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 2. 7. 2014, č. j. ABA-4096/2014-za o povolení zaměstnání stěžovatele u zaměstnavatele OY- BIL spol. s. r. o. a závazné stanovisko ministerstva vnitra o možnosti vycestování stěžovatele ze dne 9. 7. 2015, č. j. KRPA-283199/ČJ-2015-000022.

Z uvedených podkladů vyplývá, že stěžovatel pracoval v době nejméně od 1. 7. 2015 do 9. 7. 2015 v prostoru staveniště Residence Garden Towers na adrese Olšanská 4, Praha 3 a prováděl tam armovací a železářské práce. Tuto práci na místě, kde objednávané práce uskutečňovala jako zhotovitel společnost MP PIDPLEŠA V PRAZE, s. r. o., prováděl po ukončení platnosti povolení k zaměstnání vydaného pro zaměstnavatele OY-BIL spol. s. r. o. (platnost povolení trvala do 31. 5. 2015). Stěžovatel taktéž od 7. 5. 2015 pobýval na území neoprávněně bez víza, neboť dne 6. 5. 2015 uplynula doba platnosti jeho

dlouhodobého pobytu, když bylo pravomocně ukončeno řízení o jeho žádosti o prodloužení stávajícího pobytu. Na základě výše uvedených podkladů dospěli k totožným skutkovým závěrům rovněž žalovaný a poté i městský soud.

Tyto – pro věc stěžejní - skutečnosti o okolnostech zaměstnání stěžovatele a jeho pobytu na území České republiky (potažmo na území Evropské unie) přitom vyplývají již z podkladů, které *ex officio* shromáždil žalovaný nezávisle na výpovědi stěžovatele. V průběhu nalézacího řízení podle názoru Nejvyššího správního soudu nevznikla žádná pochybnost o tom, zda je stěžovatel schopen porozumět účelu a významu řízení a relevantně vypovídat o rozhodných skutečnostech. Ze spisu je zřejmé, že stěžovatel na území České republiky pobývá delší dobu (cca od roku 2005) a např. pro předáka A. S. se jedná o osobu dlouhodobě známou (cca po dobu 8 let). Sám stěžovatel do protokolu uvedl, že českému jazyku rozumí, a že tlumočníka nežádá. Jeho odpovědi na položené otázky byly dostatečně konkrétní, stěžovatel svou výpověď věcně formuloval při jediném jednání, což by bez znalosti českého jazyka nepochybně schopen nebyl a žalovaný by tyto reakce bez tlumočníka v českém jazyku ani nezaznamenal. Ani skutečnost, že stěžovatel používá na levém uchu naslouchadlo, mu nijak nebrání běžně se dorozumívat, zejména přijímat při pracovní činnosti pokyny od zaměstnavatele, a evidentně není zásadní překážkou výkonu jeho zaměstnání na stavbě. Ani toto zdravotní postižení tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu výpověď stěžovatele před správním orgánem nijak nezpochybňuje, ta je proto dostatečně věrohodná. Nejvyšší správní soud se z uvedených důvodů ztotožnil se žalovaným i s městským soudem v tom, že v tomto případě nebylo nezbytné ustanovit stěžovateli tlumočníka či prostředníka. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel ostatně ani netvrdí žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na jeho neschopnost dorozumět se s žalovaným.

Ze správního spisu taktéž nevyplývá, že by stěžovatel uvedená skutková zjištění v průběhu správního řízení relevantním způsobem zpochybnil; neučinil tak ani v žalobě či v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto o úplnosti a přesvědčivosti podkladů, které žalovaný shromáždil, nemá žádné pochybnosti. Námitky proti přezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí a proti neúplnosti nezbytných skutkových zjištění tak nejsou důvodné.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval. Totožně postupuje policie podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o pobytu cizinců tehdy, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Výše uvedený skutkový stav podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně svědčí o tom, že stěžovatel svým jednáním naplnil všechny znaky uvedených skutkových podstat pro uložení správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že

nedůvodná je i námitka proti nesprávnému právnímu posouzení věci soudem v předcházejícím řízení.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

III. Náklady řízení

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. srpna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu